

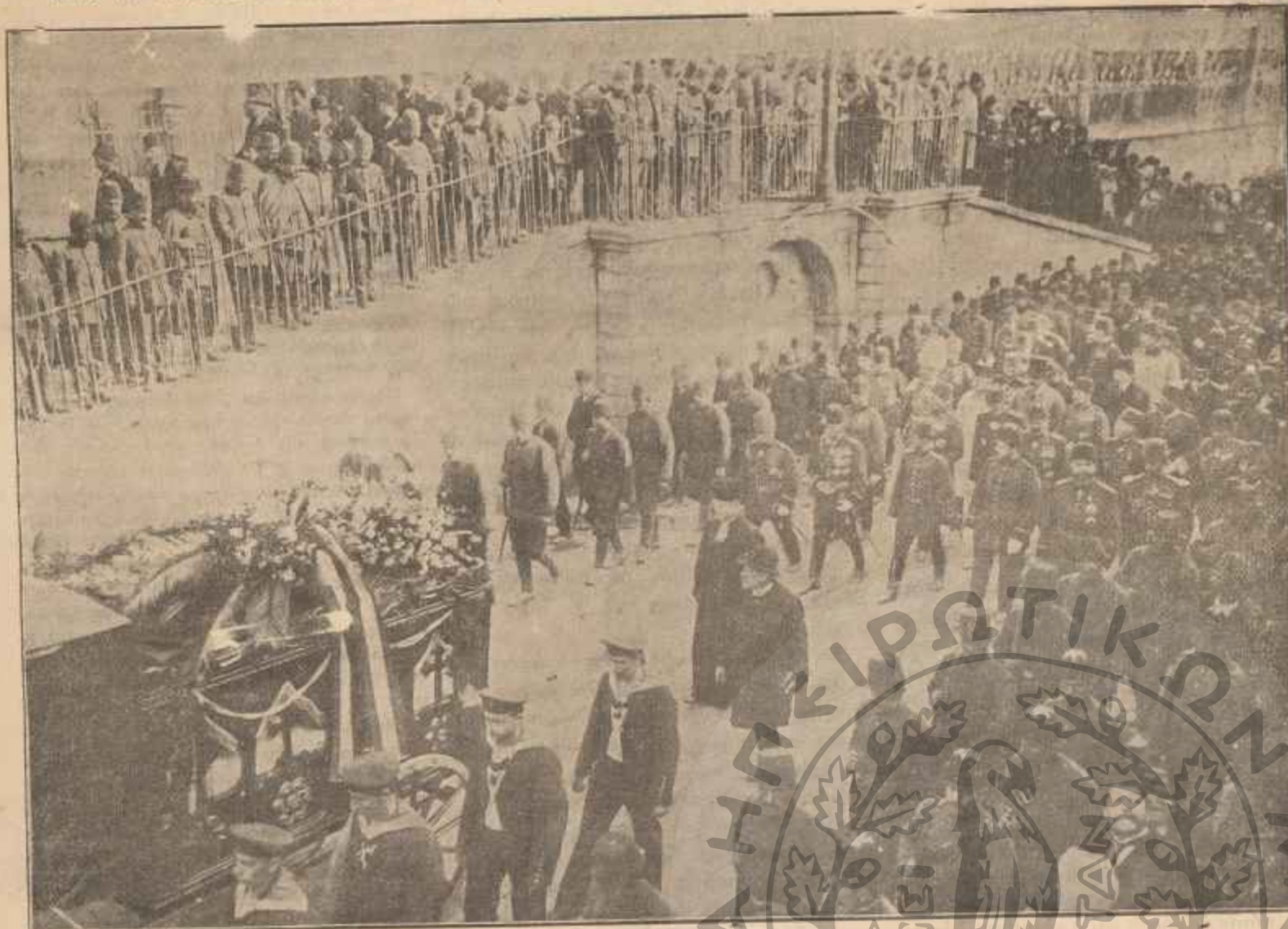
'Απ' Όλα

Το Σχολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣΤμήμα έγγραφης εξαμηνίας
διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
" τὸ ἐξωτερικόν Φρ. 3ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ✦ ΓΡΑΦΕΙΑ ✦
Γαλατᾶ, Περμπουλάζιον, Σαατση Χάν, 16.ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
" ΑΡΙΣΤΟΤ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ
Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.
ἘΤὸ «'Απ' Όλα» ἐκτυπώται
εἰς 10,000 ἀντίτυπα.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ κηδεία τοῦ φονευθέντος Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ Σχίγγερ, πρὸ τοῦ Χωρμπίε.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΣΤΑΪΝ

(σχετικά) (Ι. δυνες (1. 100 λ. 381)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀνδρ. Καβαφάκης, τιμὸν τὸ «Ἄε' Ὀλα» διὰ τῆς συνεργασίας του, εὐχεστέθη νὰ παραχωρήσῃ αὐτῇ τὴν κατοικοῦσα πραγματεία, ἐπὶ ὁποίαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑμποροπολιτῶν, μέσῃ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ ὁμιλητὴς μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦ ἐμβριθείας καὶ χάριτος ἐπαγγελματικῆς τοῦ περὶ τῆς θέσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ Ἀνατολῇ ζήτημα, ἀνέπτυξε δὲ τὰ μέσα, δι' ἃν δὲ κατιστῇ καλύτερα ἡ οὐσία ἀλλήθως θέσει τοῦ ὑπαλλήλου τῆς σημερινῆς. Τὴν μελέτην τούτων τούτων συνασπόμεν ὁμιλητὰς εἰς τοὺς ἀναγνώστους μας.

Κυρία καὶ Κύριοι,

Εἶμαι ἀκούραστος ἀναιμνηστικὸς τοῦ παρελθόντος καὶ μελετητικὸς ὁραματιστὴς τοῦ μέλλοντος. Μετὰ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς τῆς συγχρόνου ζωῆς, παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ ἐρημητικόν μου τὸ μεγάλα προσβλημένα, τὰ ὁποῖα τὴν συγκινοῦν, ὡς ὁ κοινωσιμὸς ἀπὸ μῆγος τῶν ὁραμάτων θαυμάζει τὰς ἐκπληκτικὰς σκηνογραφίας των, χωρὶς νὰ ρίπτῃ εἰς τὴν ὁρμήν των τὸ εὐδαιμονιστικὸν αὐτισμὸν. Διατὶ ἠθέλησατε νὰ μοῦ προσεγγίσῃτε τὴν τιμὴν τῶν ἐνθυμητικῶν, διὰ τὸ διευτυπώσατε τὴν συγκαταβατικὴν προσέκλισιν, μετὰ τὴν ὁποίαν στοιχειώδεις υποχρεώσεις μοι ἐπέβαλε ν' ἀρῶμαι τὴν παρηγορὴν μόνωσιν, αἰώνιον μητέρα τῶν ἐκστάσεων, τὰς ὁποίας σὺντα ὁποῖον ἐν τῇ χιμαρᾷ; Θὰ ὑπεθέσκατε ἵσως δι' ἐμὲ θεματοφύλαξ ἐνὸς σπινθηρῶς ἀληθείας, μὴς ἀκίνητος φωστὴς. Ἦλθετε πρὸς ἐμὲ ὡς κατὰ τὴν ἀρχαίτητα τὰ πλῆθη μετέβαινον πρὸς τοὺς ἱεροφάντας τοῦ Λόγου, διότι ἦσαν οἱ ἐπὶ γῆς ἀντιπροσωπεῖς τῶν θεῶν. Ἀλλοίμονον. Τὸ Ἑλληνικὸν Θάνατον ἀπέθανεν. Οἱ ἱεροφάντες δὲν εἶναι πλέον οἱ ἐρημνιστὴς τῆς σοφίας, ἢν ἀπεκατέμειναν οἱ ἀθάνατοι. Ἀ! τοὺς ὁρατικούς κυρούς, καὶ οὗς τὸ Κάλως καὶ ἡ Γνώσις εἶχον τὰ αὐτὰ δικαιώματα. Ἄνα ἐπαφολαττον τὸσον ζηλοτύπος εἰς αὐτοὺς οἱ Ὀλίμπιοι! Πόσον θὰ ἐπόθουν νὰ ἔξωμεν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ νὰ ἠρχώμεν πρὸς ἡμᾶς ἐστεμμένους μὴ ἀνθρ., ὡς ὁ Ἑρμειδολάϊ, οἷστορ καὶ φιλόσοφος, ἱατρός καὶ προφήτης, θαυματουργὸς καὶ ὀλίγον βασιλεὺς, οὗτος ὁ λόγος ἐνὸς ἡτο μυστικῆς ἡτο ταυτογόνου καὶ ἱσως! Ἀλλ' οἷμοι, ὁ μέγας Πᾶν ἀπέθανε καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε κοινόν μετ' αὐτὸν τὸν Ἀκατάστατον. Οἱ καιροὶ παρήλθον ἀνοικτήμονες. Τὸ βῆμα καὶ ὁ βωμὸς τοῦ ζηνίου Διὸς δὲν κυριαρχοῦν πλέον τοῦ νεωτέρου Ἀσίου. Τῆς πολιτοδότης ζωῆς τοῦ ἀνάσσει ἡ ὑπερνήφης καπιτοδότος τοῦ ἐργοστασίου, εἰς τὴν σκάν τῆς ὁποίας ναιούται μνημονικαὶ ἀνθρώποινοι, σκωπεύονται στρατιὰ καὶ συμφορὰς. Νεοὶ πολιτισμοί, ξένοι πρὸς τὰ ὑπολαμπὰ ὁράματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Λατινικοῦ ἀπομυμῶν, ἀνεπαύθησαν ὑπὸ τὴν ἀέναντον ἐλευθερίαν τοῦ ἀπαιτοῦ, πολιτισμοί, ὧν ἡ γνῆς περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἐπὶ ἡμῶν. Ἐργασία! καὶ τοὺς ὁλοκλήτους ἀντιπροσώπων οἱ μοχλοῦντες μετ' αὐτὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐγκρατῆτητα. Τὸν πολιτισμὸν τούτων μὴ τὸν τυπικότερον

ἐξωτερικώτερον εἶναι ὁ ὑπαλλήλος. Θέλετε νὰ ἐρευνήσωμεν μὴ ποῖον ὑπῆρξε τὸ παρελθόν του, ποῖον εἶναι τὸ παρὸν του, ποῖον δύναται νὰ εἶναι τὸ μέλλον του;

Κατὰ τὴν πλιντολογίαν, ὑπαλλήλος καλεῖται ὁ χορηγὸν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀπέναντι ὁρισμένου μισθοῦ. Ποῖος ὑπῆρξε ἱστορικῶς ὁ μῦλλον μεμαρτυρημένος τοῦ πρόγονος; Τὸν εὐρίσκειν μακρὴν, πολὺ μικρὴν. Ὁ πρῶτος ἐργοδότης ὑπῆρξε τὸ Κράτος καὶ ὁ πρῶτος ὑπαλλήλος ὁ πολίτης, ὁ δούλος, ἢ ὁ ἀπελευθερωμένος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη πρὸς εἰσπραξίαν τῶν φόρων, ἀντιγραφὴν τῶν νόμων, κοινοποιήσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καὶ ἢν ἀπὸ τὰς προϊστορικῶς κοινωνίας διαπλάσθην τὰ πρῶτα ἔμβλημα τῶν ἀρχαίων πολιτειῶν, ἐδημιουργήθη καὶ ἡ ἀνάγκη τῶν ὁργάνων, ἂνεν τῶν ὁποίων ἡ λειτουργία των—ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀσχετόν—θὰ ἦτο ἀδύνατον. Ὅτις τῶν συγκροτητικῶν, τὸν χαλιβδίων θεοκρατικῶν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Φοινίκης, τῆς Βαβυλωνίας, ἔων πολυπληθεῖς φάλαγγες ἀφαιρῶν λειτουργίαν, οἷνες ἐκόνουν τὴν πολιτικὴν των μηχανήν. Βραδύτερον, οἱ λογογράφοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ σκρίβοι εἰς τὴν Ρώμην, ἐπέτελεσαν τὸ αὐτὸ μετρώφρον ἔργον, χωρὶς νὰ τὸ ἀνθρωπώσιν. Εἰς τὰς ἀρχαίας πολιτείας, τὸν ὁποῖον τὸ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν καθέστωτο ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς δουλείας καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθωσις τῆς ἐργασίας ἐθεωρεῖτο ὡς τιμωσις, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν δημόσιον ὑπαλλήλον, ὅστις ἐπέτελε ἐργασίαν καθαρῶς μηχανιστῆν, ἦτο φυσικὴ. Ὡς ὁ Ροῦτὶ Βιάς, «σκόλης τῆς γῆς ἀπέναντι ἀστέρος», ἐθεώρει ἐργασίαν νὰ ἠρῶσθαι τὸ βλέμμα τοῦ πρὸς τὴν Βασιλίσσαν, ἢν ἡγάτα, οἱ Ρωμαῖοι ὑπαλλήλοι οὐδ' ἐτόλμων ν' ἀνέστησαν πρὸς τὴν ὑπερφύλον οἶκον τοῦ Ὑπαίου, τοῦ Πραιτορος, τοῦ Ποντίφικος. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐξηγέρθη ἐνίστατο κατὰ τῆς προλήψεως. Ὁ Ἑλληνισμὸς, ὑπερῶν ὡς ὑποδεστέρος δημοτικῶς ὑπαλλήλος, ἀφῶν ἔστω καὶ ἐκλείσῃ τὴν σκωφωτικὴν παροῖδα του, ὑπῆρξε ἡ εἰγνεστέρα κατ' αὐτὴν ἀντίδοσις. Ἀλλ' οἱ ἀντιεῖς, οἷνες ὑπῆρξαν τὸ κράτος, ἐξήσκουν λειτουργίαν τοσοῦτον ὁληρὴν διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας, ὥστε ἡ ἐπανόρθωσις ἦτο δυσχερής. Τὸ ἀδιύλαστον ὁραματικόν, διὰ τοῦ ὁποῖον τοὺς ἐκλήθη ὁ ἀρχαῖος κόσμος, τοὺς παρηκολούθησε καὶ κατὰ τὸν φεουδαρχικὸν μεσάωνα. Ἀναγνώσατε τὸν Λὸν Κιζῶτην τοῦ Θεοβαντῆς: «Ἐνθυμίσθε τὸ ἀπαράμυλλον ἐκεῖνο ἀριστοῦργημα, ὅπου συμβόλλει μίαν ἀνθρωπότητα ἀνίσχυρον, ἀλλ' ὠραίαν, περιγυροῦσαν βραδείας, ἐπιδυνάας, δυσχερῆς πρὸς τὸ Ἐνεργητικὸν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ, καλίσσονα, ἐλπίσσονα, ἠφονιμένην, πλιντοσάν; Ὁ ἀνθρώπος, ὅστις ἀπεκροταῖ τὴν ἀφῆστον αἰσὴν φιλολογικὴν δημιουργίαν καὶ ὅστις πρὶν καταστῇ μέγας συγγραφεὺς ὑπῆρξε ὑπερόχος ἥρας, ἠνεγκάσθη μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν πείαν νὰ καταστῇ φορολογικὸς ὑπαλλήλος. Ἀλλ' ἦτο τὸσον τὸ μῖσος, ὅπου ὁ λυὸς ἔτρεφε κατὰ δημοσίον εἰσπρακτορὸς, ὥστε ὁ πτωχὸς, ὁ μαρτυρικὸς Θεοβαντῆς συνελήθη ὑπὸ τῶν φορολογουμένων κατὰ τὴν πρῶτην δημοσίαν ἐμφανίσιν του καὶ ἀφῶν ὑπὸ τῆς ἀντιεῖς ἐλπίδος, ἐρρίφη εἰς τὴν πτωχὴν. Πλὴν ἡ ἡμέρα τῆς Διακοσμήσεως προσήγγειν. Ἡ Βασιλεία, κρημένη τοῦ ἰδίου κέρους, τῆς ἰδίας ἐξουσίας, ἐκ

τῶν ὁποίων ἀπέρεσεν ὁ ὑπαλλήλος, ἐβελτίωσεν ὡς ἐνίσχυσε τὴν ἡθικὴν θέσιν του. Ἀργότερον, εἰς τὴν Μοναρχίαν Εὐρώπην συνετελέσθησαν νέα ζυμώματα, αἷνες ἀνθρώπων τὴν θέσιν τοῦ ὑπαλλήλου πλεόπερον. Τὸ κράτος μεταβάλλετο ἀπὸ καθαρῶς πολιτικῆς μοναρχίας, εἰς μοναρχία οἰκονομικὴν. Ἀπέναντι τοῦ κόσμου, τοῦ προνομίου καὶ τῆς γεννησεως, προέβαλε νέα θεσηκία, πρὸ τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη νὰ υποκύβῃ: Ἡ θεσηκία τοῦ ἀριθμοῦ.

Ὅτις τῶν φερέτρων τοῦ Μαζαρίνου, ἀνέελλεν ἡ μεγάλη μορφή τοῦ Κολβέρ. Ὁ μεγαλοφυὴς οὗτος υἱὸς τοῦ ἀσπιδίου ὁραματιστοῦ τῆς Καμπανίας, σφύρι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατωτέρω τῆς ἐξουσίας ὁλοκληρὸν τὴν τάξιν τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, ἐξ ἧς προέκυψεν. Ἡ τάξις αὕτη, ἦτις ἐξ ἡμέρας τοῦδε ἐν τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ἡμῶντος, φέρεται τῶρα τὸ εἶδος τοῦ προνομίου, ἀνιψοῦται, ἐξελίσσεται εἰς ἀκμὴν καὶ εἰς ἐπιβολήν. Ἡ ἐξελίξις τῆς ἐξουσίας ἀδυσχερῆς διὰ μέσον τῶν τελευταίων Μοναρχικῶν περιόδων τῆς Γαλλίας, διὰ μέσον τῆς ἐποποιίας τοῦ Ναπολέοντος, μεγάλου ἐκτετατοῦ τῶν ἱκανοτήτων καὶ ὑπερόχου αὐτῶν βραβεύτου, μέχρις οὗ ἀποκρυσταλλώθη εἰς τὴν ἐνεστώσαν παντοδυναμίαν τῆς.

Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς τὸν δημόσιον συνάδελφον τοῦ ἐπείσετο καὶ ὁ ἰδιωτικὸς ὑπαλλήλος. Ἡ κατωτέρωσις τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἀνέτεινε τὸ ἀρχαῖον οἰκονομικὸν καθέστωτο. Ἡ δουλεία, ὑπὸ τὸν φρικτὸν ἀναγκασμὸν τῆς ὁποίας ἐπέκεινεν ἡ Αἴγυπτος, ἡ Καρχηδὼν, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρώμη, ἐβελτίωσεν. Ἡ οὐραὶα βιομηχανία, ἦτις πωροσκαίετο πρὶν ἐν τῷ αἰὶ τῆς τροφῆς, τὴν ἐκδύσιν, τὴν ὑπόδυσιν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ δούλου, μετῆνεύσεν ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ περιβάλλοντος, ἐγκατέστη εἰς τὴν ἀγοράν. Ἐκ τῶν νέων τούτων οἰκονομικῶν τροπῶν ἐξηλθον αἱ παντοῦχοι μεσαιωνικαὶ συντεχνίαι μετὰ τὴν αὐστηρὰν ἱεραρχίαν, τὴν σιδηρὰν κυριαρχίαν, τὴν γραμμικὴν ὁργάνωσιν, τοὺς «ἀτρωμαίους», τοὺς «συντεχνίους», τοὺς μετῆνευσμένους των. Ἡ ζωὴ τῶν τελευταίων τούτων εἰς πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνην, ἢν διήρχετο ὁ ὑπαλλήλος. Ὡς ὁ μετῆνευσμένος ἐν τῇ συντεχνίᾳ, οὗτος ὁ ἀρχαῖος ὑπαλλήλος ἐξῆ κατὰ τὸ κλειστόν παρὰ τὸν προϊστάμενον του, τρεφόμενος καὶ ἐνδύμενος ἐπ' αὐτοῦ καὶ διδασκόμενος τὰ μυστήρια τοῦ ἐργαζομένου ἢ τὰ ἀπόρητα τῆς συντεχνίας. Ἡ πειθαρχία ἦτο πτωροαρχική, ἡ προαγωγή βραδεία, ὁ μισθὸς ἐνίσχυτος. Ἀλλ' ὑπῆρχον τῶν ἄλλων ἀνταλίσματα! Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀρετῆς καὶ γελώσης ζωῆς, ἦτις παρακλινεῖ τρελλὴ καὶ ἀφροντῆς εἰς τὰ βιβλία τοῦ Πόλ δε Κόλ. Αἱ δαπάναι ἦσαν μικραὶ, αἱ ἀνάγκαι μικρότεραι. Αἱ γοῖς τῆς ἡμέρας ἐξίσουν τὰς τιμὰς τοῦ Λυῶν, τὰ βελούδα τῆς Ὀλιανδίας, τὰ τοῖχα τῶν Πουῆ καὶ τοὺς γεαροὺς ὑπαλλήλους, οἷνες τὰ ἐπείλουν ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐπιτήρησιν ἀπεκροταζομένου πατρώου. Καὶ ἦτο ἀκόμη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ μακαριὰ ἐποχὴ διὰ τὸν ὑπαλλήλον, διότι ἦτο ἡ οἰκονομικὴ περίοδος τοῦ μικροῦ κεφαλαίου, τῆς μικρῆς ἐργασίας, τοῦ μικροῦ κατεστήματος, ἡ ἐποχὴ, καὶ ἢν αἱ φιλοδοξίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκείνου πρὸς τὴν ἐλπίδα, δὲν προσέκρουον εἰς τοὺς ἀδυσχερῆτους νόμους, εἰς οὓς προσκρούονται σήμερον.

(ἀπολοῦθη)

ΑΝΔΡ. ΚΑΒΑΦΑΚΗΣ

ΟΜΙΛΙΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΝ

ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Πάντοτε ἐν βιβλίον, ὅσον μικρὰς ἀξίας καὶ ἂν εἴνε, ἔχει ἀρκέτην σημασίαν ὅταν εἰς αἶον κερτρίσῃ καὶ τυκῇ τὰς σελίδας του. Ἐποχὴ ἢν χωρῇ ἀπὸ ἡμᾶς εἰς αἶον, μᾶς κινεῖ τὴν περιέργειαν καὶ μάλιστα ὅταν αὕτη ἡ ἐποχὴ εἴνε ἐκείνη, καὶ ἢν τὸσα γεγονότα συνέστησαν, τὰ ὁποῖα παντοῦ εἶχον ἐπιρροὴν καὶ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ δώσουν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς ἐλευθερίας τὴν ἰδέαν καὶ τὸ φῶς εἰς τὰ πνεύματα. Ἐνεκα τούτων λοιπὸν ἀντιπροσώπους τοιαύτης ἐποχῆς, βιβλία, δεχόμεθα μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅσον ταπεινὰ καὶ ἂν εἴνε ταῦτα, καὶ ζητοῦμεν εἰς τὰς σκωληκοδρότους καὶ κερτρινὰς σελίδας των νὰ μάθωμεν τὰς σχέσεις, ἦτις καὶ ἔθιμα τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐποχῆς.

Τὸ βιβλίον, περὶ οὗ ὁ λόγος πρόκειται, ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου του εἰσέτι γράμματα τινα, αἷνα ἐφείσθη ὁ χρόνος καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐννοεῖ τις ὅτι εἴνε «Ἡμερολόγιον τοῦ τρέχοντος χρόνου 1810». Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐκ τῶν βιβλίων εἴνε τυπωμένων εἰς Ἑνέτιαν Con Licenza de Superiori o Privilegio ἢ εἰς Βιέννην τῆς Αὐστροίας, ὅπως τὸσα ἄλλα σύγχρονα του. Ἐπίσης οὗτε τοῦ συγγραφέως, ὅστις, φαίνεται, εἴνε καὶ ἐκδότης του, τὸ ὄνομα γνωρίζομεν καὶ μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἡμῶντος ἀναπομνησκόμενος πρὸς τοῦ βλεπομένου ὁποσμητιζόμενον τὸν «ταπεινὸν ἐκδότην», ὅπως γράφει μετριοφρόνως ὁ ἐκδότης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐφελῇ τοὺς πλησίον του φαίνεται ἐκ τῆς φράσεως: «Κάθε κίνησις τῆς γραφίδος πρέπει νὰ ἀποβλήτῃ εἰς ἄρτος».

Ἡ περιέργεια μᾶς κεντᾷ καὶ στρέφομεν τὰς σελίδας. Ὁ καλὸς καὶ σοφὸς συγγραφεὺς, ἂν οὐ εἴδῃ κατ' ἀρχὰς ἀρκούτως μακρὰς «προεισδιδώδεις σκέψεις εἰς χρῆσιν τοῦ τοιούτου τρόπου τοῦ Καλενδαρίου», εἰσέρχεται εἰς παρατηρήσεις μετεωρολογικὰς καὶ κλιματολογικὰς, δι' ὧν προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ καὶ νὰ πείσῃ τοὺς ἀναγνώστους του, ὅτι εἴνε ἀδύνατον τις νὰ μαντεύσῃ ἀκριβῶς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ καὶ ὁμιλεῖ μετὰ πολλῆς εἰρωνείας περὶ τῶν προρρήσεων τούτων, λέγων: «Αἱ περὶ τῶν μεταβολῶν τῶν καιρῶν προρρήσεις εἰς τὰ Καλενδάρια εἴνε ἐπιδεικνύουσιν ἰδιονόμους καὶ κατὰ τοῦτο μόνον ἀληθεύουσιν, καθ' ὅσον εἰς τὰ κοινὰ καὶ μάλιστα δὲν προλέγουσιν ὅτι θὰ πέσῃ χιὼν». Ὅτε τὸ βαρὺ μετρον εἴνε ἱκανὸν πρὸς ταῦτα, διότι μόνον τὴν συμβάσαν μεταβολὴν δεικνύει καὶ ὅχι τὴν μέλλουσαν. Ἀλλὰ ὁ συγγραφεὺς φέρει ἄλλα μέσα, δι' ὧν προγνορίζομεν τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ καὶ τὰ ὁποῖα μέσα λέγονται Γεωργικὸι κανόνες. Ἀλλὰ δὲν τοὺς θεωρεῖ ὡς μοναδικούς καὶ τε-

λείους καὶ πρὸς ἄρσιν τυγνὸν παρεξηγήσεων, αἷνες ἠθέλον συμβῆν ἐὰν δὲν ἐπαλῇ/μενον οἱ κανόνες οὗτοι, λέγει, παραμυθάνων: «Ἀς μὴ στοχασθῇ ὅμως τις, ὅτι καὶ αὐτὰ δὲν ἀπαύωσιν» ἐπειδὴ ποῖος ἡξέρεται τὴν δύναμιν καὶ εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ;

Στρέφομεν τὰς πολλὰς σελίδας, ὅπου εὐρίσκονται ἐκ παραλλήλου οἱ αἰῶνες καὶ αἱ ἐποχὴ τῶν σωτηρίων ἐτῶν 1809 καὶ 1810 καὶ φθάνομεν εἰς τοὺς Γεωργικὸς κανόνες, οἷνες εἴνε συμπεράσματα πολυχρονίου πείρας. Καὶ κατὰ πρῶτον οἱ κανόνες οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τῶν συννεφῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν κανόνων διὰ τὸν καλὸν καιρὸν εἴνε ὁ ἐξῆς: «Ἀνίσως τὰ σύννεφα εἴνε ἐλαφρὰ καὶ σκορπιστὰ καὶ τὸν οὐρανὸν στελίζουσιν ὡς λουλούδια». Ἀλλὰ «κατ' ἡμέρας πολλὰ βρομερὰ καὶ εἰς τὸν αἰθέρα βροντηστικά, βροντὰ εἰς τὸν αἶρα, ἕνας ψυχρὸς ἀνεμὸς μετὰ ὀλίγων βροχῶν προηγουσιν κακοκαιρίαν». Ἡλιος, σελήνη, ἀστρα, πάντα μᾶς εἴδουν μέσα πολυπληθεῖς ὅπως προγνορίζομεν τὰς διαφόρους τοῦ καιροῦ μεταβολὰς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀὴρ ἔχει ὅχι ὀλιγώτερα. Ἰδοὺ ἐν: «Ὁ βορειοανατολικὸς ἀὴρ προάγει σύννεφα βροχῆς καὶ ἀναγκάζει νὰ χύσῃσι τὸ νερὸ τους». Ἀφ' οὗ δὲ ἐξαντλήσωμεν τὰ μέσα τοῦ οὐρανοῦ, καταρχόμεθα εἰς τὴν γῆν καὶ προσεκτικῶς παρατηροῦμεν τὰ ἔρρα. Τὰ προσηστικὰ μετὰ αὐτῶν εἴνε ἀνεξάντλητα. Ἰδοὺ μικρὰ συλλογὴ αὐτῶν: Διὰ νὰ γνωρίζωμεν ἐὰν θὰ ἔχωμεν καλὸν καιρὸν, πρέπει νὰ ἔδωμεν τοὺς βοτράχους ἐὰν κἀνθῇσι εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ φωνάζουν. Ἐὰν κατέρχονται εἰς μὲρος χαμηλόν, τότε ὁ καιρὸς χαλὰ. Ὁ καιρὸς γίνεται κακὸς, ἐὰν οἱ σκύλοι τρώγωσι χόρτα, ἐὰν αἱ γάται συνεχῶς γλῶφονται καὶ αὐτὰ τὰ εἶδη κοπένουσιν εἰς σκάνην λεπτὴν παστρώονται, οἱ τυφλοπονεῖται ἀσυνήθως, πολλὰ ὑφώνουν τὸ χῶμα, οἱ χοῖροι παλῖνσι, τὰ βόδια μυρίζωσι τὸν αἶρα καὶ γλῶφωσι τοὺς ρόθωνας των, οἱ ποντικοὶ συρρίζωσι βραδείας οἱ τελευταῖοι συρίζουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των, διότι αἱ γάται συνεχῶς γλῶφονται καὶ παστρώονται καὶ δὲν τοὺς συλλαμβάνουν.

Καὶ παρατάσσει ἀρκετὰ ἀκόμη, π. γ. Ὅταν πρὸς τὸν νὰ γείνηται κακὸς καιρὸς, οἱ σκύλοι ἐπὶ τῆς γῆς σὺντωνται! Φαίνεται ὅτι οἱ σκύλοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἰσθάνονται τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὥραν τοῦ αἵματος καὶ κύνων. Ἐγὼ δὲ ἀνὰ τὴν ἐνέργειαν κἀνιμι τὸ προσκοπὸν ἀπὸ τῶν καὶ κύνων καὶ διαφανέτω ἀπὸ αἵματος ψυχρὸν, ἀπὸ πᾶν τοῦ προσκοπῶν καὶ ἀπὸ αἵματος. Βεβαίως ὁρακοῦσα ἡμεῖς ἀπαιτεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀνωτέρω συνταγῆς καὶ τίς ἔσται ἂν εἶχον τοιαύτην αἰσθητικὴν. Μετὰ τὴν διαφάνειν μᾶλλον διὰ νὰ μὴ σκάνωσιν τὰ χάρια μας ἀπὸ τὴν ὕλην, νὰ φυλάττῃ τὸ προσκοπὸν τινὰς ἀπὸ ἐλαστικῆς, νὰ μακρύνωσι τὰ χάρια, νὰ κομῇ τινὰς τὰ χάρια ἀπὸ τῆς γῆς, διὰ νὰ κομῇ τὸ προσκοπὸν φυσικῶς καὶ μὴ κατὰ τῆς γλῶφης καὶ κατεργασίας. Πρὸς ταῦτα ἐκείνην ἐκείνην ἦσαν κατὰ τοῦ αἵματος προσκοπῶν, ὅπου σήμερον προτιμάται.

Μεταξὺ διαφόρων ἄλλων πολυαριθμῶν συνταγῶν περιεργατικῶν περὶ καθαρισμοῦ ὁδῶν, καὶ στέματος, περὶ νυκτεσπορίας τοῦ καπνῆ, περὶ κατασκευῆς τσοκολάτας καὶ ἐν γένει περὶ σκυμνῶν, καταλήγει εἰς τὰς συνταγὰς τῶν φαγητῶν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ θέμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τὸσοντάς καλὰς οἰκοκυράς, ὅσον καὶ τοὺς καλοὺς φαγάδες διὰ τῆς ἐξῆς μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀποστρε-

φῶν θέλουσι νὰ στελῶσι πρῶτὰ τι διὰ τοῦ Δελφικίου, πρέπει νὰ παραδύσωσιν ἐκεῖνον μετὰ τὰ ἀπαιτούμενα μαρτυρικὰ πρὸ μῆος ἡμέρας πρὶν τῆς διορισμένης πανταχόθεν, καὶ νὰ μὴν προσμένωσι τὴν διορισμένην ἡμέραν ἐπειδὴ ἀποτυγχάνουσιν. Πάντα ταῦτα εἰς ἀρκετὰς σκέψεις μᾶς θέτουν περὶ τοῦ ταπεινοῦ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ συγχρόνως μᾶς κἀνουν νὰ σκεφθώμεν καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὰς καταπληκτικὰς προδόσεις καὶ θαύματα τῆς μηχανικῆς. Πόσον παράξεναι καὶ ἀσέται φαίνονται αἱ λέξεις «πόστα» καὶ «Δελφικίαν» εἰς ἡμᾶς, τῶν ὁποίων τὰ ὅσα πλέον ἐσυνείθισαν εἰς τὰς λέξεις σιδηρόδρομοι, αὐτοκίνητοι, ὑπερκοκίνα, ἀερόπλانا καὶ ὅμοις πόσον αἱ λέξεις ἐκείναι ἦσαν πρὸ αἰῶνος συνήθειαι!

Ὁ συγγραφεὺς, φρόνιμος ἄνθρωπος, σκέπτεται ὅτι ἐν ἡμερολόγιον ἔχει καὶ κυρία, αἷνες τὸ ἀναγινώσκον, εἰς τὰς ὁποίας ἴσως θὰ φανῇ ἀνακρίων, ἐὰν ἀναγινώσκωσι μόνον διὰ ἡμερολόγια καὶ προγνωστικὰ καιρῶν. Ἐνεκα τούτου διὰ τὰς ἀναγινώστους παραθέτει τὸ «Τραπεζίδιον τῶν φιλοκόσμων περὶ τοῦ πῶς νὰ κατασκευασθῇ τινὰς τὸ γάλα τῆς ὠραϊότητος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ὠραϊότης τῶν νέων ἐπαυξάνει, πολυχρονίζεαι καὶ λαμπρὴ πάντοτε φαίνεται». Αἱ κορυφαὶ κυρία τῆς σήμερον βραδείας μετ' ἐνδιαφέροντος θὰ ἤθελον νὰ μάθωσι πῶς ἐκαλλιπάζοντο αἱ ἐμοὶ αἷνες κατὰ τὸ 1810. Παραθέτομεν πρὸς τοῦτο μίαν συνταγὴν, μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν συγκρίνουν μετὰ τῶν τωρινῶν τοιαύτας. Ἰδοὺ: «Λάβε δρᾶμ. 16 στύρακα εἰς κόκκους, δρᾶμ. 32 καθαροῦ Μεντιόου, ὀβλ. Σμύρναν ἢ μοσχοθυμίαμα, 4 δρ. κανέλαν λεπτὴν, 16 δρ. γαρύφαλα, ὀβλ. μοσχοκάρφια, 2 δρ. μοσχοκάρφια. Ἀντὰ τὰ εἶδη κοπένουσιν εἰς σκάνην λεπτὴν καὶ βάλε εἰς γιάλι, εἰτα ἐγχύσουν μέσα 2 ὀκ. σπύριτον ρακίου. Ρίψας καὶ 4 δρ. ἀλκαλα, στούπωσας τὸ γιάλι καὶ βάλε εἰς ἑστὸν μέρος, καὶ ἡμέραν ἀνακίνησε παλλάνης καὶ ἀφ' οὗ σταθῇ ἡμέρα 4, στράγγισον καλῶς μετὰ παντὶ, ὁμοίως καὶ τὴν ὀλίγη, εἰτα πέρασον τὸ ὕδρον ἀπὸ γαρί καὶ εἴνε ἕτοιμον. Ὅταν ὑπὸ τῆς, βάλε ὀλίγον ἀπὸ αὐτὸ μέσα εἰς τὸ νερὸν τοῦ νυφῆματος καὶ γίνεται ἄνα νερόν ὡραῖον καὶ κύνων. Ἐγὼ δὲ ἀνὰ τὴν ἐνέργειαν κἀνιμι τὸ προσκοπὸν ἀπὸ τῶν καὶ κύνων καὶ διαφανέτω ἀπὸ αἵματος ψυχρὸν, ἀπὸ πᾶν τοῦ προσκοπῶν καὶ ἀπὸ αἵματος. Βεβαίως ὁρακοῦσα ἡμεῖς ἀπαιτεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀνωτέρω συνταγῆς καὶ τίς ἔσται ἂν εἶχον τοιαύτην αἰσθητικὴν. Μετὰ τὴν διαφάνειν μᾶλλον διὰ νὰ μ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ

ΕΠ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας τῶν παραστάσεων τοῦ «Δεμιτεμπιζή Κορχό» Ἀγῶ, τὸ πρῶτον ἤδη παρασταθέντος ἐνταῦθα εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριετέ», καὶ κατὰ τὰς ἀποίας δὲν εὐερίαν καὶ αἰ κριτικαὶ ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ θεάτρου, οἱ δὲ δὴθεν τὸ κείμενον (libretto) διαφέρει τοῦ πρωτοτύπου, ἀνατράχοντες εἰς τὴν λαμπρὰν λογοτεχνικὴν κριτικὴν τοῦ ἐν Σμύρῃ συναδέλφου μας καὶ λογίου κ. Α. Ι. Βιτάλη, ὅστις, τυγχάνων βαθύς γνώστης καὶ ἀμερόληπτος κριτικὸς τῶν θεατρικῶν ἔργων καὶ τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης, μᾶς διαβεβαίει διὰ λαμπρῶν ἐπιχειρημάτων βαθείας μελέτης, ὅτι δύναται εἰς ἡθοιοὺς περικοιμημένους μὲ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα, νὰ διασκευάσῃ ἐν ἔργῳ, ὅταν ἐν τῇ παραλλαγῇ τὸ παρουσιαῖται ὡς ἐν καλλιτέχνημα ἀνώτερον καὶ τοῦ πρωτοτύπου.

Καὶ τὸ αἰσθημα αὐτὸ κατέχει ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰς μέγαν βαθμὴν. Νεώτατος ἐπὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἡθοιοῦ μὲ ἐφόδια τὴν ἰδιοφυίαν του, τὸ καλλιτεχνικὸν ταλάντον καὶ τὴν σιδηρὰν του θέλησιν νὰ προαχθῇ. Καὶ πράγματι, δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ὁ κ. Παπαϊωάννου συγκρατηθεὶς μεταξὺ τῶν διαπρεπεστέρων καλλιτεχνῶν τῆς ἡμετέρας σκηνῆς.

Δὲν ἠρξάθη ὁμως εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὠδοῦμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς πόθου νὰ παραγγίῃ τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνὴν εἰς τὴν ἐμπροσθοσαν αὐτῇ θέσιν, κατήργησε πρὸ διείας θέσιν μελοδραματικῶν (operetta), ὅταν τινὸς κυβερνητικῆς ἢ ἰδιωτικῆς μερίμνης καὶ προστασίας, ἀλλὰ βασιζόμενος μόνον εἰς τὰς ἰδίας του δυνάμεις, καὶ κατάρθωντες εἰς τὸ μυχὸν αὐτοῦ χρονικὸν διάστημα, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἐκ' ὅσων του τὰ πολλὰ, ἀλλὰ παρουσιάζοντα ἐκαστὸτε ἐμπόδια, τὸ μέγα θαῦμα νὰ περιφέρῃ τὸν θιασὸν του παντοῦ, θαυμαζόμενον καὶ χειροκροτούμενον ὑπὸ τε τῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων, καὶ νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν ἐφαῖλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν θιασῶν, τιμῶν οὕτω τὴν πατρίδα του καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνήν. Τοιοῦτος ἐν' ὁμογραφίᾳ ὁ κ. Παπαϊωάννου, οὗτινος τὴν εἰκόνα παραθέτομεν.

φῆς: «Ἀφ' οὗ ἀποδόσθης, ἀναγνώστα, τὴν πρὸ τοῦ γεύματος προσευχὴν εὐλαδῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ πῆς ὅποιον ροσῶλον θέλῃς, κάθησον εἰς τὴν τράπεζαν καὶ θέλεις εὐχαριστήσθαι ἀπὸ τὰ ἐξῆς φαγητά». Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραθέσωμεν συνταγὰς τινὰς διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς ἤσθιον οἱ ἄνθρωποι τοῦ τότε καιροῦ, τὸ ὅποιον ἔχει ἀρκητὴν σημασίαν, ἀφ' οὗ, κατὰ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν, ἐκ τῶν φαγητῶν φαίνεται ὁ ἄνθρωπος.

Τέλος ὁ ἐκδότης, ἀφ' οὗ παρατάσῃ παιγνιδία τινὰ τῶν συναναστρωτῶν, καταλήγει εἰς τινὰ εἰσέτι πρακτικὰ μέσα καὶ μάλιστα περὶ ἐξολοθρεύσεως τῶν κορυζῶν, μυγῶν καὶ φύλλων, ἐκ τῶν ὁποίων καλὸν εἶνε νὰ παραλέσωμεν τινὰ, διότι ἴσως χρησιμεύουσι μετὰ ἑκατὸν ὅλα ἐτη, ἀφ' οὗ μάλιστα προσεχῶς θὰ μᾶς ἐπισκεφθῶν ταῦτα. Ἰσοῦ: «Βράσον πιπὲρι κοπανισμένον εἰς γάλα, γλῶκκανον αὐτὸ μὲ ὀλίγον μέλι καὶ ἀφες νὰ τρώγῃσι καὶ φοροθῇσι». Διὰ τὰς μυῖας τοῦτο. Ἰσοῦ καὶ διὰ τὰς κόρυζας: «Βόρε βδέλλα, ὅχι ὁμως ἀπὸ τὰς μυῖας, ἀλλ' ὅπως εἶναι, ὅταν εἴναι πλατεῖαι, ἔχουσι καὶ γραμμὰς εἰς τὴν ράχιν κιτρίνας, βάλε ἐπάνω εἰς κάρβουν, κάπνισον πολλὰκις τὸν οὐδαν, φύλλαξον σφαιριστὸν καὶ φεύγουσιν» κτλ.

Καὶ οὕτω τελειώνει τὸ περίεργον τοῦτο βιβλίον, παύει νὰ μᾶς ὁμιλῇ μὲ τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἣτις ἔχει βεβαίως τότε καλῶς, ἥτις μᾶς φαίνεται ὁμως τώρα τόσο ἀστεία. Κλείομεν τὰς σελίδας του καὶ πρὸς στιγμὴν σκεπτόμεθα καὶ ἀναπολούμεν ὅσα γνωρίζομεν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ ἦν τὸ πᾶν ἤρχιζε νὰ ἀναγεννᾶται, τὸ πᾶν ἀπέριπτε τοὺς βαρεῖς κρίκους τῶν προλήψεων, τῶν παλαιῶν ἰδεῶν, τῆς ἀμαθείας καὶ ὁδῶς πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ ἔρᾳν. Καὶ ἂν ἀκόμη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰσέτι λαοὶ ἐστέναζον, ἐκ τῶν περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην γηγόντων παράδειγμα ἑλαδον καὶ ἔπαυσαν τοὺς στεναγμούς του,

χύνοντες τὸ αἷμα διὰ νὰ δωρήσουν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ἐνεκα (τοῦτο) λοιπὸν τοιαῦτα βιβλία, ὅσον ταπεινὰ καὶ ἂν εἴναι, ἔχουσιν ἐνδιαφέρον, ἀρκεῖ μόνον νὰ σκεπθώμεν, ὅτι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐγγραφῇσαν καὶ ποιοὶ μετὰ προσοχῆς τὰς σελίδας των ἐστρέφον.

ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ Κ. ΔΩΡΕΦ

Ἀληθῇ κατέπληξεν προὐκάλεσεν ἡ αἰφνιδίως ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Δῶρεφ ἐκσφενδονισθεῖσα στατιστικὴ, κυρίως περὶ τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ πληθυσμῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

Υπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ ἀδικαιολόγητος ἀγὼν τῆς ἐπικρατείας τῆς ἐτέρας τῶν ὡς ἄνω φυλῶν ἔφθασε μέχρις ἀποτροπισμοῦ, προκειμένου νὰ στραγγαλισθῶσι μερικαὶ ἀλήθειαι διὰ τὴν πάντοτε ἡθικῶς καὶ ὠλικῶς ὑπερετεροῦσαν τῶν Βουλγάρων ἑλληνικὴν φυλὴν.

Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη ὁ κόσμος, ὁ εἰδὼς καὶ ἐπιστάμενος τί ἐπακρίβως συμβαίνει εἰς ἀμφοτέρους ταύτας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς Πατρίδος, ἦτο εἰς θέσιν δεδόντος νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ τοιαῦτα, πᾶν ἄλλο ἢ ὑπόστασιν ἔχοντα διὰ κάθε ἑλληνικόν.

Ἀδικοὶ ὁμως ὑποτιμήσεις τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ἔκρεπε νὰ ἀκούονται καὶ ἐν μέσῳ Κοινοβουλίου καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐνὸς τῶν διαπρεπῶν βουλευτῶν τῆς Ὀδοῦ. Βουλῆς;

Ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ γνωρίζωμεν ἐπὶ πόσων βάσεων καὶ μελετῶν ἐμπνευσθεῖς ὁ κ. Δῶρεφ ἐστῆριξε τὴν περίφημον στατιστικὴν του. Καὶ ποῖαν τάχα ἀποδείξιν ἔχει πρὸς τοῦτο νὰ παρουσιάσῃ;

Ἄλλ' εἶναι τόσον εὔκολα τὰ μέσα, τόσον ἀκίνωτος ἡ πηγὴ τῶν πληροφοριῶν περὶ τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων;

Ἡμεῖς τοιῆχιστον, χωρὶς νὰ ἐννοῶμεν νὰ κοιναῶμεν τὸν κ. Δῶρεφ καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ παράταξιν λαβυρίνθου ἀριθμῶν, τὸν διαβεβαίωμεν, ὅτι ὁ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ, εἰς ἀμφοτέρους τοὺς νομοὺς αὐτῆς, Ἑλληνισμὸς, κατὰ τοὺς μετρωτέρους καὶ αὐτῶν τῶν ἔστων ἡπολογισμοὺς ὑπερβαίνει τὸ ἐν καὶ ἡμῶν ἑκατομμύριον.

Ὁ κ. Δῶρεφ, ἀναλυτικώτερον ὁμιλῶν περὶ τῶν στατιστικῶν πληροφοριῶν του, ἄς μᾶς βεβαιώσῃ διὰ τὸ ἐναντίον τῶν ὡς ἄνω ἀριθμῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἔχομεν τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἐδρισκόμεθα ἐγγὺς τῆς ἀληθείας.

Τὸ ἀπαιτεῖ, ἄλλως τε, ἡ ἀναγνώρισις ἐνὸς σοβαροῦ καὶ εἰς βάρος ὁλοκλήρου φυλῆς, ἀκούως ἴσως, διαπρεχθέντος λάθους τοῦ ἐντίμου κ. Βουλγάρου βουλευτοῦ.

Α. Φ. ΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΣΤ'. Δύο Κύριοι, δύο Δούλοι.

Ὁ Ἀλῆ Ρεμῆς εἶπε μὲν μόνος ἀπὸ πέντε λαπῶν εἶπεν ἀνομιήσας ἐπὶ τοῦ ἀνελκτοῦ παραθύρου, ἐνίοτε δ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέβησαν αἱ δύο κυνίδες καὶ εἰς τὸ βλέμμα ἐκείνου ἤδυνάτο νὰ διακρίνῃ τὰς ὅλην τὴν πατριὴν τρυφερότητα, τὴν ὁποίαν ἀπεστέρεε, χάνον τὸν καθήκοντος, ἀπὸ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀποστάτης.

Ἀνοῖθεν τῆς κεφαλῆς του ἤκουοντο οἱ ἐλαφροὶ βηματισμοὶ καὶ οἱ φαιδροὶ ψιθυρισμοὶ τῶν κορασίων.

— Τὰ καὶ μὲν τὰ κορίτσια, ἐσκέφθη μὲ ἐλαφρὸν τὸν γυλιῶν του διασκελῆναι, ἔπειτα ἔστρεψεν εἰς αὐτὰ τὰ δάκτυλά του καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δωματίου τὸν ἑνὸς ἀσπασμῶν.

— Εἶπε, μικρὰ μου, νὰ εἴδῃς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν οὗς ἐστέρεσαν ἄλλοι καὶ μοχθηροὶ... Ἄλλ' ἀπατόμαι;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἥρχισ νὰ τρέμῃ. Ἐκλήροσαν εἰς τὸ παράθυρον, ἐκίπεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἔπειτα τὸ ὄψ. Ἐπειτα ἔστρεψεν ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω Ὑπερβολικὴ ὠχρότης εἶχε κυριεύσει τὸ μέτωπόν του.

— Ὅχι, δὲν ἀπατόμαι. Ἀρκετοὶ φαίνεται ἀκούοντες τὸν ὁρῶν τοῦ χειμαρρῶν μῆπως εἴναι ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ μᾶς φθάσῃ;

Ἐκίπεν καλλίτερον διὰ ν' ἀκούσῃ.

— Ταράχῃ ὤκλων, ἐπανάλαβε. Ποῖος λοιπὸν ἐπῆρε τὰ ὅπλα καὶ τὰ σπαθία διὰ νὰ γυρίσῃ ὁ αὐτὸ τὸ ἐρημὸ μέρος;

Καὶ μετὰ τινὰ σιωπὴν:

— Ἡ καρδίᾳ μου εἶναι λυπημένη ὡς ἐν νὰ μὴ προλέγῃ κάποιο φοβερόν κακόν... Θὰ φύγω μὲν τὸν... ἄλλ' ἐκλήροσαν αὖτις οἱ ἐχθροὶ...

Ἀρὰ τοὺς ἐχθροὺς... ἐξελκυστοὺς κατὰ τὴν ἀπογύνην τοῦ Μουράτ βαδίζοντες οἱ ἄνδρες αὐτοῦ... Εἶμαι βέβαιος.

Καὶ ἀμέσως ἔστρεψε πρὸς τὴν κλίμακα, τὴν ἀνέβη μὲ τὴν ἀντοχὴν ἀνελκιστὸν διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἐκτίλησε δις τὴν θύραν τῶν κορασίων.

Δύο φωναὶ διανέμει ἡρώτησαν:

— Σὺ εἶσαι, πατέρα;

— Ναι, ἀνοῖξατε, ἀνοῖξατε ἀμέσως. Μήπως ἐκοιμήθητε;

— Ὅχι, πατέρα.

— Τότε... διὰ ἐμπροσθοῦ νὰ τὰς ἀπομακρύνω, ἐσκέφθη...

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ αἱ δύο Γαλλίδαι εἰσέδθησαν πρὸ τοῦ γέροντος, σχεδὸν καθ' ἑλὸς ληρίαν ἐνδεύμεναι.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἀνεκρίνηται.

Τὸν παρετήρησαν ἐκπληκτοί, διότι καὶ μὲ τὰ πλατεῖα σαβάνια τῶν καὶ τὴν λοιπὴν γραμμὴν ἀνατολικὴν περιβολῇ.

— Γρήγορα, ἐπανάλαβε ὁ Ἀλῆς, κορίτσια, φέρεσάτε τὸν φορετὴ σας καὶ σκεπασθῆτε μὲ τὸν γαστήριόν σας.

— Ἀλλὰ γιατί; ἐπιδέχοντο Μήπως θὰ ἐξέλθωμεν αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Ὁ ἐχθρὸς ἔρχεται ἐναντίον μας. Σεῖς ἐξέλθετε, ὡς οὗς εἶπα ἀπὸ πρὶν κοιμήθητε εἰς τὰ πύρρ καὶ μέναιτε ἐκεῖ ὡς ὅτου φύγουν οἱ μοχθηροὶ.

— Ποῖος μοχθηρὸς;

— Ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν νέαν ταύτην τῶν κορασίων ἐρώτησιν ἡ θύρα ἐκροσθῆ βαίως καὶ μία ἀγρία φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς νυκτός:

— Ἀνοῖξε! ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Σουλτάνου Ἀμπὺλ Χαμίτ.

— Ἀπενὺ Χαμίτ! ἐπανάλαβε ὁ γέρον, ἐκεῖνος

ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μεγαλειώδης δῶκες τοῦ Μουράτ καὶ τοῦ γένους του...

— Σπέντα, κορίτσια μου, καὶ ἡ περὶ μικρὰ καθυστέρησις ἐμπορεῖ νὰ σας κατασφηνῇ. Σπέντατε.

Καὶ κλείων τὴν θύραν κατέβη διαφύσας τὴν κλίμακα. Μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ἐν ἰσχυρῶν κτύπων ἔπαιον ἐκ νέου τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἤκούσθη.

— Ὁ γέρονς ἤρρισε τοὺς ὤμους.

— Ποῖος κτύπος τέτοιον ὄραν τὸ σπῆν ἐνδὲς πτωχῶ;

— (Ἡ δούλοι τοῦ Μεγαλειωτοῦ.

— Τοῦ Μεγαλειωτοῦ! ἐκράνθησαν ὁ γέρον μὲ ἐκπληξιν... Κάποτε ὀλίγην ὑπομονήν... Οἱ

τοὺς ἐπαυθρόνθη, ἐπαυθρόθη μίαν προσοχήν, ἔπειτα ἔστρεψε πρὸς τὴν θύραν, φωνάζων:

— Ἰδοὺ με, κορίτσια, ἴδαν με.

Ἀφῆρσε τὴν αἰσάν καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Πολλοὶ ἀνδρῶνες ἀπετίλουν ἐν ἄγρῳ ὁμίλῳ.

— Ὅριστε, ἐφέντηδες. Τὸ σπῆν τοῦ πτωχοῦ Ἀλῆ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κτηρετῶν τοῦ κυρίου μου: ἡ παρουσία σας μὲ τιμῇ.

Εἰς αὐτὸς ἐπισκεπτάς προδούρησε καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του βαρέως ἐπὶ τοῦ ὅμου τοῦ γέροντος.

— Παῖσε τοὺς ἀνομιεῖς λόγους, καὶ μὴ νὰ δὲν θὰ μεταστῇς νὰ παραπλανήσῃς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχόντος Γέρβα.

— Ὁ ἄρχων Γέρβας! ἐπρόκειρεν ὁ Ἀλῆς μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Ὡς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔχον ἀκούσει νὰ ἐκτελέσῃται ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ νὰ κατηγορηθῇ μιστικὰ πέντε, ἡ σκληρότης του καὶ δι' αὐτοῦ, δαυδήσῃ μετὰ καὶ ἂν ἔπληξε τὸ θάρρος του, τὸ σῶμα του ἤρχισεν νὰ τρέμῃ ὑπὸ τὴν ἐπίδρυσιν τῆς χαλῆς ἐκείνης.

— Ὁ Γέρβας ἔνοιγε τοῦτο καὶ δι' αὐτοῦ προσέθεσε μὲ ψυχρὸν μειδίαμα:

— Μὲ ξεῖρες φαίνεται, γέρον μου.

— Ἦκουσα νὰ ἐκτελέσῃς τὰ κατορθώματα τῆς ἐνδοξότητός σου.

— Τότε λοιπὸν ξεῖρες, οἱ μόνον ἡ εἰσέτιθαι εὐρίσκει χάριν εἰς ἐμὲ.

— Ἀπο πολλοὺς τὸ ἤκουσα.

— Σοὺ εἶπαν τὴν ἀλήθειαν. Παραμέρησε λοιπὸν γὰ νὰ ἐμπροσθῶ νὰ τρέβῃ εἰς τὸ σπῆν σου.

— Ὁ Ἀλῆς ἐπεχόρησε δύο βήματα.

— Ὁ γέρον-πανουργός, ἐσκέφθη ὁ Γέρβας, σκέπεται νὰ μὲ δειλάσῃ μὲ τὰς κολασίας του, Γρήγορα θὰ ἀπογορευθῇ, καί μὲν, καὶ διὰ τῆς χει-

Μήπως εἶναι ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ μᾶς φθάσῃ;

γέροι κοιμῶνται ἐντοῦς... ἀπομένει νὰ περῶν ἑνὰ ρούχο ἐπ' αὐτοῦ μὴ γὰρ νὰ παρουσιασθῇ ἔμπρος σου ἀκαταρῆς.

Γέλοις ἡκοσθησαν ἔξωθεν καὶ ἐν αὐτοῖς μὲ σκληρὰ φωνήν:

— Κοιμήσου, γέρον κορίτσια, διότι ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὅριά της καὶ ἄρρητος τοῦ καλλωπισμοῦ, αὐτὰς κοικουβάρη! Ὅχι καὶ ἂν χάμης, θὰ εἶσαι γὰρ πάντα ἀνάθαρτος. Ἀφες καὶ ἐμεῖς θὰ σε σπλάσωμε μὲ κάμους καὶ κονταξί.

Ὁ Ἀλῆς δὲν ἔλεγε αὐτοῖς αὐτοῖς.

Ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῖς οἱ ἀνέμενον.

Ἀμέσως εἰς ἀδύνατον σχεδὸν τριγυρῶς ὑπὸ τῇ εἰς τὸ ἐπίνω πάτομα τότε τὸ προσέειπεν τοῦ γέρον-

ρος ἐκείνου τοῦ κ. Γάλλου.

— Ἐπεί ἐφέντηδες, σεῖς οἱ γάλλοι, κοιτάτε μὴ γρηὺς κινεῖς ἀπ' ἐδοῦ μισοῦ.

Ὁ Ἀλῆς μείνει ἀκίνητος.

Ὅσοι ἐν τῷ Γέρβῳ καὶ τῶν δύο σιγῶν του κλείει πάλιν τὴν θύραν καὶ ἡ ἀλοσύνη τῶν ἔστων εἰς τὸ δωματίον.

Ἐκεῖ ὁ Γέρβας ἐκείνησιν. Οἱ δύο Γάλλοι τὸν ἐμνήσθησαν, μὴ βίαις διεπρόσθετες τὴν ψυχράν των.

(ἀκούουθε)

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ο έγκρεμς με την μεταλλένην φωνήν του έστήμανε την πέμπτην ώραν εις το σκυθρωπόν έκαινο ζωμάτιον και εις τόν ήχόν του ο ιατρός— σοδαρός και ελιγόλογος έπιστήμων— και ή μήτηρ με τά δακρυσμένα της μάτια έσκήνωσαν τό βλέμμα από την κλίνην, επί της οποίας μία νεαρά υπαρχε έκεί τό πυρέςσουσα.

— Μόνον ήμίσεια ώρα μένει· ο υίός σας...

Η μήτηρ ανέκλυθη εις δάκρυα· οι λόγοι έκείνοι του ιατρού, οι οποίοι έπρόφεραν την καταδίκην του μονογενούς της τέκνου, διεπέρασαν την καρδίαν της ως άγρία μάχαιρα, θορυμμένη υπό άπανθρώπου χειρός.

— Όστε, ιατρέ... έφθύρισε πνιγομένη εις λυγμούς.

— Μη άναμένετε ούδέν από την έπιστήμην· μένετε ο Θεός...

Η γυνή ήσθάνθη νευρικήν ταραχήν, λαμβάνει τάς χείρας του ιατρού και του λέγει:

— Μίαν μόνον λοιπόν χάριν σας ζητώ· άφήσατέ μας τουλάχιστον την ήμίσειαν αυτήν ώραν μόνους.

Μετ' όλίγον ή μήτηρ εύρίσκατο μόνη παρά την κλίνην του άρρώστου παιδιού της.

Με τάς χείρας της επί του τραχήλου του, με τό δακρυσμένον της πρόσωπον, επί του ώχρου του προσώπου, έζητεί να έμφυσήση ζωήν εις τό σώμα του και να του θερμάνη τό αίμα, τό όποιον με τά δευτερόλεπτα έφωχράινετο...

Παρήλθεν μερικά λεπτά με την μυστικήν αυτήν σκηνήν· ο Θάνατος έπλάκαιε προς την Στοργήν.

Οι κρότοι του ώρολογίου έξηκολούθουν τόν μονότονον ρυθμόν των, άσυναίσθητως άπαγγέλλοντες την σκληράν καταδίκην... 'Από στιγμής εις στιγμήν ή άγωνίασα μήτηρ έστρεφε τό βλέμμα της ύγρόν και πυρέςσον προς την πλάκα του έγκρεμς και μίαν άφωνον παράκλησιν, μίαν σπαρτακτικήν έκείσιν άπήλθινα:

— Αυτήσου με τουλάχιστον σύ!

Τά λεπτά καρήγοντο... Είς τό τελευταίον της μητρος προς τό ώρολόγιον βλέμμα, τοτό έδείκνυε: πέντε και είκοσι πέντε...

— Πέντε λεπτά μένουσιν διά τό παιδί μου, έκείνη με σπαρτακτική ή μήτηρ, πέντε μόνον λεπτά, και έπεσαν επί του σώματος του άσθενούς, μή τολμώνσιν πλέον να έρείρη τό βλέμμα προς τό ώρολόγιον...

Πόσον εύήρκεσεν ή σκηνή αυτήν!

Τά λεπτά είχαν παρήλθει πρό πολλού, εί-

α') Φόρεμα διά προεσπερίδας εκ πρασίνης μουσελίνης με βραχείαν τουνικ από φιλέ με έπιπλήν σειράν γαντιούρας από γαλόνι και από πράσινο και χρυσό μπροσέρ και πράσινα μαργαριταράκια.

β') Ταγιώρ από άσπρα λινό, γαντριεμένο με μπροσέρ άγγλές και από πλισαρισμένα πανώ.

χον γίνει ώραι δι' όλους τούς άλλους, άλλ' εις τό ζωμάτιον έκείνο της άγωνίας τό ώρολόγιον έξηκολούθει να δείκνυη την πέμπτην και είκοσιπέντε, και ο άσθενής ν' άναπνέη επί της κλίνης του. 'Ο Θάνατος είχε φθάσει εις τό ζωμάτιον έκείνο πρό πολλού... και έπυτέλεσε τό σκληρόν του έργον.

'Αλλ' εις τό δρέπανόν του εύρέθη τό ώρο-

λόγιον αντί του μικρού άσθενούς· τό ώρολόγιον έθυσιάσθη διά να σώση την ζωήν του παιδιού και διά να χαροποιήση την τεύλιμμένην καρδίαν της μητρος.

(Έκ του βουλγαρικού)

Σόφια.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΟΥΛΓΚΕΡΩΦ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΜΑΣ

Πολιτικά τινα γεγονότα έξωτερικής και έξωτερικής φύσεως έπηράσαν την αγοράν μας κατά τάς τελευταίας ταύτας εβδομάδας. Τό ρωσσοινικόν έπεισόδιον, ή έπανάστασις του Μεξικού, ο πρόσφατος άνταγωνισμός 'Αγγλίας και Γερμανίας όσον άφορρά τό ζήτημα του σιδηροδρόμου Βαγδάτης και ή έν 'Αλβανία έπανάστασις, όλα ταύτα συνέτελεσαν εις τό να καταστήσωσι τούς καίτας λίαν έκπνιλακτικούς.

Μολυσταία ή άσθονία του χρήματος εις όλας έν γένει τάς αγοράς έπέτεινεν, ούτως ώστε επί των τοίς μετρητοίς να γίνωσι σοβαρά άγορά, πρό παντός δε επί των μετοχών των μεταλλείων Transvaal και Chartered, των οποίων αι τιμαί τελευταίως είχαν πολύ έκπέσει ένκα καταναγκαστικών έκ Παρισίων πωλήσεων.

Πολλοί κερδοσκόποι, ούτινες είχαν παραμείνει τάς αξίας ταύτας, ήσχισαν έκ νέου να ενδιαφέρονται· έλπιζεται δ' έκ τούτου, ότι έντός ολίγου θα έχωμεν μεγάλας διακυμάνσεις.

Η έτησία έκθεσις του Chartered της διαχειρίσεως του 1910 δέν άνταπεκρίθη καθ' όλοκληρίαν εις τίς προσδοκίας των απαιτητικών ενδιαφερομένων, μολοντί διά πρώτην φοράν έν τη ιστορία της εταιρίας ταύτης παρουσιάζεται πλεόνασμα περί τάς Αίρ. Αγγλ. 23,000.

'Αναμφιβόλως θα παρέλθουν πολλοί άκόμη εβδομάδες έως ότου διασκορπισθούν τα έν τω πολιτικώ όρμήντι άπειλητικά νέφη και δυνηθή έλευθέρως ή πελατεία να έπιδοθή εις την κερδοσκοπίαν.

Την παρελθούσαν εβδομάδα αι μετοχαι των μεταλλείων Καρισού ύψώθησαν έντός δύο ημερών κατά 20 φράγκα, εις τά 48. Ποσότητες μεγάλαι ήγοράσθησαν έξ αυτών υπό σοβαρών παικτών, επί τη είδήσει ότι άνεκαλύφθη έν τω μεταλλείω φλέβα χαλκού. Έκ των ύστερων όμως άπεδείχθη ότι όλοι αι είδήσεις ήσαν χρηματιστικά τεχνάσματα, σημερον δε τά Καρισού άπώλεσαν σχεδόν τά 20 φρ. και έκανήλθον εις την προτέραν τιμήν των 31 φρ.

Τό 'Ηνωποιημένον στάσιμον εις τά 101.10, οί δε Σιδηροδρόμοι 117 1/2.

Α. Γ. Μ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αφίξεις. Αφίχθεις πρό ήμερών, μέτεχει έμμελως των συνεδριών της οθωμανικής Βουλής ο νέος βουλευτής Σμύρνης κ. Έμμ. Έμμανουήλίδης, λογιστάς την ελληνικήν παιδείαν, τουκομαθιστάς, διδάκτωρ της Νομικής Σχολής των Αθηνών και επί πολλά έτη εκ των ήγχαριστέρων, εύφροναδωτέρων, έτοιμολογωτέρων, πνευματωτέρων και έπιστημονικωτέρων διανοήτων της δευτέρας της Α' τοκοκρατίας και πρώτης της Μικράς Ασίας πόλεως.

Έκ της δεκαίας προαγωγής του νέου βουλευτού Σμύρνης Έξοχιστάτου Αριστιότου παύς Γεωργαντίδου εις Γερουσιαστήν, ή έν τη 'Οθωμανική Βουλή 'Ελληνική όμάς άπώλεσε τό σοβαρότερον, τό ήγχαριστέρον και τό μάλλον πεπεισμένον ατό της μέλος, όστις αείποτε ήδύνετο να κατέχη παρ' αυτή Νέοτορος θέσιν, εύτυχώς όμως διά της έκλο-

γής του άνεπιού του κ. Έμμ. Έμμανουήλιδου, ως βουλευτού, ή 'Ελληνική όμάς κτάται έν τω προσώπω αυτού έξοχον παράγοντα εις σκέψιν και λόγον, εις εύφροναίαν και κρίσιν, εις γνώσεις και σύνεσιν, εις πνεύμα και τόλμην, ποιότητα ίσχυος και δύναμιν, εις άσκήναι όμογενεί βουλευτή Σμύρνης και δυναμένον να έξυπνέτωσι τά πολλαλά συμφέροντα της ήμετέρας όμογενείας, οί μόν ήλλά και την οθωμανικήν Βουλήν να τιμήση. Διά τοιούτων κακοσημνένων άρετών και προσηρημάτων ο νέος 'Ελληνόβουλευτής Σμύρνης κ. Έμμ. Έμμανουήλίδης, πεπεισμεθα ότι ούτος θέλει τιμήσει την θέσιν του, ως τε βουλευτού και 'Ελληνας και δικαιοσύνη τάς έν' αυτού εύλόγας στήριζόμενας ήμων έλπίδας.—Χ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ.—Από της 2ας προσεχούς 'Απριλίου θα έκδοθή ένταυθα ήμερησία πρωινή έφημερίς, της οποίας διευθυντής είναι ο βιβλιοπώλης κ. Π. Αγγελίδης, άρχισυντάκτης δε ο κ. Χ. Χρηστοδοσίτης, ο γνωστός άνατό πανελληνίον διηγηματογράφος. Εύχόμεθα πλήρη εύδοκίαν εις τάς 'Νέας 'Ιδέας'.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Από 1ης Μαρτίου ήρξατο έκδοόμενον ένταυθα είκονογραφημένον δεκαπενθήμερον γεωργικόν και βιομηχανικόν περιοδικόν. Αί έν αὐτῷ δημοσιεύμεναι είδικαι μελέται καθιστώσι τό περιοδικόν τοῦτο άπαραίτητον σύντροφον των γεωργικών πληθυσμίων, ούτινες μέχρι σήμερον έστερηοντο τοιούτου. Συνδρομή έτησία γρ. 40. Γραφεία έν Γαλατῇ, Πιάγκοτζη χάν, άρ. 5.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΡΟΔΟΥ.—'Ο έν Ρόδῳ διαμένων διδάκτωρ της νομικής κ. Γ. Θ. Γεωργιάδης προβαίνει προσεχώς εις έκδοσιν της 'Ιστορίας της Ρόδου δι' άλλως πρωτοτύπων άκτινωτών πινάκων. Τό σύστημα τοῦτο αρκετά διαδοθέν έν Εύρώπῃ, ελάχιστα είναι γνωστόν παρ' ήμιν και έν τούτοις είναι μοναδικόν μέσον προς εύχερή άντίληψιν και συγκράτησιν γεγονότων άλληλοεπηρεαζόμενων. Η 'Ιστορία αὐτή θ' άποτελεσθή έκ 36 έν όλῃ πινάκων προς 1ῷ γρόστον έκάστου.

ΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Τινές των άναγνωστών μας άπηύθυναν ήμιν έρωτήσεις σχετικές προς τάς μηχανάς πλεκτικής, ών σχετικήν είδοποίησιν είχομεν δημοσιεύσει εις τό προηγούμενον φύλλον.

Είς ταύτας άπαντῶμεν κατά σειράν:

1) Τό πλέξιμον είναι άπαραίτητος καθήκοντων και τί δύνανται να κερδίσωσι καθ' έκαστην;

— Η μηχανή πολύ πλεονέκει διά της παραγωγής της μένει δωρεάν εις τόν άγοραστήν της, δώτι τό κέρδος, τό όποιον δίδει, είναι άνώτερον έκείνου, τό όποιον παρῃσι συνήθη μηχανή ραπτικής. Όσοι δε λαμβάνουν άρ' εύθείας διά τοῦς ιδιώτας, κερδίζουν περισσότερα έκείνων, τά όποια κερδίζουν οι εργαζόμενοι διά τά καταστήματα.

2) 'Η εκμάθησις είναι δύσκολος;

— Είς ελάχιστα μαθήματα, διδόμενα, ως είπομεν, δωρεάν υπό ειδίχους διδασκαλίας, έκαστος δύναται να μάθῃ τόν χειρισμόν της μηχανής.

3) Είναι κοστώδης και πλημντική ή έργασία του πλέξιματος με τάς μηχανάς ταύτας;

— Η μηχανή κινείται διά της χειρός, είναι δε τόσον ελαφροκίνητος, ώστε και παιδί 12 ετών δύναται να την έργασθῃ επί όλόκληρον ήμέραν χωρίς να κουρασθῇ. Όσον

δ' άφορρά εις τά πλεκτά, τά όποια δύναται να κατασκευάζη, έκτός των περινημίδων και των άλλων ειδών πλεκτικής, δύναται να παραγάγῃ και έργα κοσμητικής με ωραιότατα σχέδια, τά όποια έπιτυγχόνονται διά καταλλήλου τοποθετήσεως των βελονών.

4) Ποσα ζεύγη περινημίδων δύναται ν' άποδώσῃ την ήμέραν ή πλεκτική μηχανή;

— Είς ήσκημένος χειριστής δύναται διά της μηχανής ταύτης να κατασκευάσῃ 15—20 ζεύγη περινημίδων εις μίαν ήμέραν.

Μόνος άντιπρόσωπος Ι. Γ. Ζέλλις, Μπερεκέτ χάν, 10, 11, Γαλατῇ.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Είς έχχώριον φύλλον άνεγνώσαμεν ότι ή δημαρχία θέλει ύποχρεώσῃ έν βουτυροποιέον, κείμενον έν 'Εδινέ-Καπού, έν τῷ όποίῳ κατασκευάζονται νοθευμένα βούτυρα, να λάβῃ τά ύπό της ήγεινής ύπαγορευόμενα μέτρα κατά των έξ αὐτοῦ άναδιδόμενων άναθυμιάσεων, ως έπιβλαβών διά την ήγείαν των περιούκων.

— Αί άναθυμιάσεις του νοθευμένου βουτύρου είναι έπιβλαβείς διά την δημοσίαν ήγείαν. Τό βούτυρον τό νοθευμένον είναι άβλαβές και έπιτρέπεται ή κατανάλωσις του. Πολύ περίεργος ή λογική της δημαρχίας!

Θά είπῃ τις.

ΑΙ! μή τί θέλωμεν επί τέλους να κλείσῃ ή δημαρχία τό βουτυροποιέον ή ν' άπαγορεύσῃ την πώλησιν του προϊόντος του;

Νόστιμον πρόγμα!

Και έπειτα πῶς θα ύποστηρικθῇ ή έχχώριος βιομηχανία, διά την όποίαν ήγεινε και εις την Βουλὴν τόσος λόγος τελευταίως;

Τό μόνον, τό όποιον έχει να γίνη, είναι τό εξής: Τά βουτυροποιεία, όσα παράγουν νοθευμένα βούτυρα, να κατασκευάζονται κατά τοῦς όρους της ήγεινής, πῶς πρόλῃψιν των έξ των άναθυμιάσεων αυτών πορευομένων διά την δημοσίαν ήγείαν κινδύνων. Τό δε δημόσιον να φρονίσῃ να κατασκευάζῃ και αὐτό τον στόμαχόν του κατά τοῦς όρους της ήγεινής, πῶς άποκτήσῃ των έξ της χρήσεως νοθευμένου βουτύρου έπαπειλώντων την ήγείαν του κινδύνων.

Αὐτό είναι τό λογικώτερον.

Απεφασίσθη να συνεδρώσι τά Πατριαρχία τηλεφωνικῶς μετὰ των διαφόρων ύπουργέων. Τοῦτο θα είναι σωτήριο διά τον Καπού-κεχαγιά, του όποίου άνοίξαν τά μέσα από τό πήγαινε κ' έλα, άνέβα και κατέβα εις τά ύπουργεία και όστις, καθ' άπληροφορημέθα, ήρπαξε και τακώλισεν—ήλθε, βλέπετε, ή σειρήν—επί του άντικειμένου εις τά δύο σώματα, άτίνα άπεφασίσαν να άναθέσωσιν εις τόν έκ των συμβούλων δόκτορα Λιμαράκη την κατασκευήν καταλλήλου έμπλάστρου διά τά μέσα του άρχοντος Καπού-κεχαγιά.

Συνεπεία παραπόνων των 'Ελλήνων στρατιωτών εις τό Πατριαρχία και κατόπιν διαβημάτων των τελευταίων, άπεφασίσθη να δίδεται εις τοῦς 'Ελληνας στρατιώτας την πρώϊαν σκολάτα.

Πέραν, 6, δόξας Χατζή Αχμέτ, 6.